

Zoetermeer

NEDERLANDS
**THRILLER
FESTIVAL**

*Winnaars
schrijfwedstrijd*

2019

Inhoud

Voorwoord	5
The Devil	7
De Primark heks	12
Area 079	18
Yourie en zijn geheimzinnige vismaat	24
De toekomst	29
Thrillerschrijvers top vijf	34
Longlist	35
Colofon	36
Mede mogelijk gemaakt door	38

Voorwoord

Nog nooit deden zoveel basisschoolleerlingen mee aan de schrijfwedstrijd die elk jaar tijdens het Nederlands Thrillerfestival wordt georganiseerd. Spannende verhalen, zeker, maar minstens net zo spannend om tijdens de prijsuitreiking te horen, wie het allerbeste verhaal schreef! Ik kan al verklappen dat er niet alleen heel veel verhalen werden geschreven, maar dat al die verhalen heel spannend en heel knap geschreven zijn. Ongelooflijk, al die Zoetermeerse talenten! De prijsuitreiking is op 27 oktober in het Zoetermeerse Stadstheater. We hopen dat heel veel vaders, moeders, broers, zussen en wie weet opa's en oma's bij die prijsuitreiking aanwezig zullen zijn. Want hoe mooi is het om mee te maken dat je familielid als beste schrijfster of schrijver in de prijzen valt!

Van de mooiste en spannendste verhalen wordt ook dit jaar weer een boekje gemaakt, een boekje dat ook alle sponsors van het thrillerfestival ontvangen! Realiseer je dus dat je de eerste stappen op de weg naar een beroemd thrillerschrijver al hebt gemaakt! Wat een eer om in dit boekje vermeld te worden!

Op diezelfde dag is het hele Stadstheater gevuld met allerlei spannende en leuke activiteiten. Voor het eerst wordt de MAX Gouden Vleermuis uitgereikt door Jan Slagter van Omroep MAX en zijn er veel heel bekende thrillernamen aanwezig. Aan één van hen wordt die prijs (met een behoorlijk geldbedrag) uitgereikt. Wie de kanshebbers zijn kun je lezen op de website www.nederlandsthillerfestival.nl. Er is op die zondag nog veel meer te doen in het Stadstheater: beroemde schrijvers presenteren zich of signeren hun boeken. Hoe leuk is het om die “in het echt” tegen te komen!

Steeds meer culturele instellingen verlenen trouwens hun medewerking aan het festival. De hele week (vanaf 27 oktober) zijn er heel veel spannende activiteiten in de stad. Voor een overzicht daarvan kunnen jullie ook terecht op de website.

Ik hoop jullie allemaal te ontmoeten op de 27ste oktober!

Ria Oosterop

Voorzitter Nederlands Thrillerfestival

The Devil

Marli Koen,
de Saffier

Thriller

Ik open mijn ogen en realiseer me dat ik eindelijk 13 ben. Ik kan het gewoon niet geloven.

Ik, Lieke Bosman die gewoon al 13 is.

Ik ren mijn kamer uit en ga snel naar beneden. Daar staan mama en mijn broertje Sem met een groot cadeau in hun handen. Mijn moeder feliciteert me snel want ze weet hoe nieuwsgierig ik ben. Mijn moeder steekt haar armen uit en ik pak het cadeau snel uit haar handen. Ik scheur het papier eraf en zie een wit doosje met daarop iPhone 6.

OMG!!! Ik heb een iPhone gekregen voor mijn verjaardag!

Mijn allereerste telefoon. Ik had niet verwacht dat ik een telefoon zou krijgen want mijn moeder denkt dat ik dan alleen maar daarmee bezig ben.

Ik wist al meteen wat ik allemaal ging downloaden. Als eerste The Devil, die app die zo'n beetje iedereen in de klas heeft.

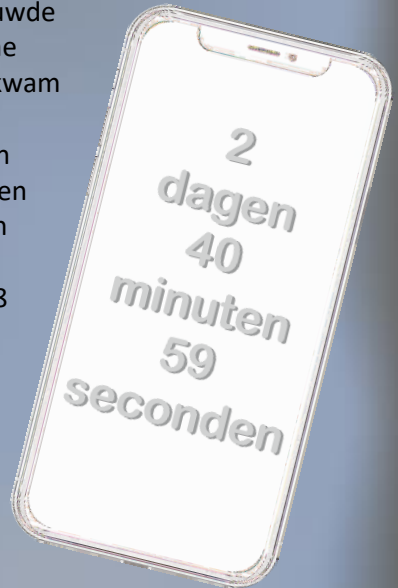
Dit is een app waarop je kan zien hoelang je nog te leven hebt. Ik installeer mijn telefoon en download meteen de app. Toen de app erop stond moest ik mijn naam invullen, mijn geboortedatum opschrijven en daarna mijn vingerafdruk afnemen.

In het groot stond er midden op het scherm The Devil. Enkele seconden later kwam een ander beeld op het scherm. Er stond hoelang ik nog te leven had... Nog twee dagen, 47 minuten en 2 seconden, 1 seconde, 0 seconden enzovoort.

Lieke begon heel hard te huilen. Ze schreeuwde het uit. 'Ik wil nog niet dood!!!' Haar warme tranen vielen op haar mooie jurk. Opeens kwam er een harde windvlaag en Lieke viel op de grond. Ze kreeg een enorme rilling over zich heen. Ze voelde zich raar. Ze had het koud en dan weer warm. Ze keek naar haar telefoon en ze zag dat ze nog maar 2 dagen, 40 minuten en 59 seconden had. Inmiddels 58 seconden en ga maar door.

Ze liep langs de grote spiegel in de hal. Ze keek naar zichzelf en riep: 'Aaaaah, ik lijk wel 20. Dit kan niet.' Het was inmiddels al 21.00 uur 's avonds. Ze besloot maar te gaan slapen.

De volgende dag:

Mijn ogen gingen langzaam open.

Ik rende zo snel als ik kon naar de spiegel beneden.

'OMG! Ik lijk wel 40. OMG.'

Ze barstte in huilen uit. 'Ik heb nog maar één dag te leven en ik ben nu een volwassene', snikte ze.

'Vandaag moet ik naar school, dat ga ik echt niet doen.'

Lieke ontbijt snel en kleedt zich aan. Ze besluit nog even naar de app te kijken. Ze opent de app en er is een blauw vinkje op het scherm gekomen. Ze klikt erop. Er staat groot geschreven: 'Lieke dit nieuws is vast erg vervelend maar iets kan je nog redden. Je moet naar iemand op zoek gaan met

hetzelfde goede hart als jij. En diegene dan een knuffel geven. Veel succes.'

Lieke weet niet wat ze moet zeggen, ze krijgt een brok in haar keel. Ze rent naar buiten op zoek naar die persoon.

12.30 uur:

Ze dacht diep na. 'Natuurlijk, Evelien! Haar allerbeste vriendin. Maar ze is op school. Dan maar wachten tot na school.' Ze liep nog één keer een rondje in haar straat. Waarschijnlijk de aller- aller- laatste keer.

Toen ze thuis was ging ze op de bank liggen en viel in slaap. Toen ze wakker werd was het 15.45 uur, precies de tijd dat school uit is. Nu kan ze naar Evelien. Ze rent zo hard als ze kan naar haar huis en belt aan. Evelien doet open. Lieke geeft haar een knuffel maar Evelien duwt haar weg.

'Wat doe je.' zei Evelien. 'Wie bent u?'

'Oh ja ik ben natuurlijk 40 plus. Ik ben het, Lieke.'

Evelien snapte er niks van. 'Kan je me alsjeblieft helpen?' vroeg Lieke.

'Ja, natuurlijk wat moet ik doen?' 'Je moet me een knuffel geven.'

'Natuurlijk!' Evelien gaf Lieke een knuffel. 'Het werkt niet.'

'Nee duh, ik ken jou niet eens, waarom zou het dan helpen.' zei Evelien en ze smeed de deur dicht.

Lieke besloot naar huis te gaan en maar te gaan slapen.

De laatste dag:

'Ik werd wakker en ik wist dat dit mijn allerlaatste dag is. Ik ging maar weer naar beneden om te kijken hoe ik er nu uit zie. Natuurlijk: ik leek op een 60 jarige. Ik ging voor de allerlaatste keer in mijn leven ontbijten.

Na een uur keek ik weer in de spiegel en ik schrok me dood, ik was weer ouder geworden maar nu had ik rimpels. Ik ging

nog één keer door het huis lopen, opeens viel ik op de grond en ik kon niet meer opstaan. Ik pakte de dichtstbijzijnde paraplu om mee op te staan. Ik gebruikte die als stok. Toen liep ik naar mijn telefoon en keek hoe lang ik nog had. Nog 5 minuten! Ik begon weer te huilen en viel op de grond en toen kon ik niet meer opstaan en ik bleef dus maar liggen die laatste minuten. Nog 5 seconden, 4, 3, 2, 1.'

Einde

Juryrapport

The Devil
Een bijzonder spannende en
verrassende combinatie van
sociale media en de dood.
Goed uitgewerkt en heel bijzonder
dat er geen happy end is.

De Primark Heks

Alicia van Roon,
Prinses Margrietschool

Thriller

Op een zondagmiddag verveelde Alicia (11) zich heel erg. Ze belde haar drie vriendinnen Celeste, Ella en Luna om te vragen wat ze aan het doen waren. Zij verveelden zich ook heel erg. Dus hadden ze bedacht om met zijn vieren naar de stad te gaan. Alicia pakte haar fiets uit de schuur en ging naar het Stadshart. Het regende heel hard. Toen ze aankwam was ze zeiknat. Alicia zette haar fiets in het fietsenhok en liep naar de Primark, want daar hadden ze afgesproken. De rest was er al.

Al kletsend liepen ze de Primark binnen. Als eerste gingen ze naar de nepnagels. Er waren super maar dan ook echt superveel nepnagels in de Primark.

Opeens viel uit het niets alle verlichting en elektronica uit. Het werd helemaal stil. Er was niemand meer in de Primark.

Alicia ging met haar vriendinnen op zoek naar de stoppenkast zodat ze weer elektronica hadden. Ze liepen naar een deur waarop stond: Alleen voor personeel.

Achter de deur was een trap naar beneden. Toen kwamen ze in een hele lange gang. Overal waren deuren. Het was er doodstil.

Ze openden één deur en daar stond een vrouw in een witte jurk. Ze zag er heel eng uit. Ze renden weg naar een andere deur. Daar stond ze weer. Op het moment dat ze weg wilden rennen zei ze met een eng stemmetje: 'Zo, ik kan jullie helpen. Loop maar achter me aan.'

Hoe eng ze er ook uitzag, ze liepen toch achter haar aan. Toen waren ze weer in een andere gang terecht gekomen met allemaal deuren.

De vrouw zei: 'Hier hebben jullie wat limonade voor de schrik.'

Ze pakten
het aan,
dronken
het op
en
opeens
vielen ze
in slaap.

Toen ze wakker
werden zaten ze met
hun been vast aan een ketting
in een kamer met andere meisjes. Achter een naaimachine.
De mevrouw in de witte jurk zei dat Alicia en haar
vriendinnen heel hard moesten werken, anders mochten ze
nooit meer naar huis.

Ze moesten met zijn vieren 250 jurkjes naaien en op alle
jurken knoopjes zetten. Het werd een heel zware tijd.

Na een half jaar wilden ze echt niet meer naaien. Ze waren er helemaal klaar mee!! Dus hadden ze een plan bedacht. Je had een sleutel nodig om die ketting van je heen af te halen. Die sleutel had die stomme en enge vrouw in de witte jurk. De sleutels had ze in haar zak, maar als de vriendinnen aan het naaien waren liep ze de hele tijd langs om te kijken of ze het wel goed deden.

Dus gingen ze proberen om de sleutels te pakken. Toen de vrouw weer kwam kijken probeerde Alicia de sleutel uit haar zak te pakken, maar ze kon er net niet bij.

Gelukkig zat Luna achter haar en Luna was heel maar dan ook echt heel lang. Gelukkig kwam Luna er wel en ze kreeg twee sleutels te pakken.

Achter Luna zat Ella. Ella was wel een beetje klein maar toch kreeg ze één sleutel te pakken.

En als allerlaatste zat achter Ella Celeste. Celeste was even lang als Alicia en gelukkig lukte het Celeste ook. Celeste kreeg ook twee sleutels te pakken. Ze hadden vijf sleutels, maar er waren zeven meisjes in de kamer.

En Alicia en haar vriendinnen vonden het zielig voor die andere meiden dus toen fluisterden ze heel zachtjes: ' Jullie moeten ook proberen de laatste twee sleutels te pakken.'

Gelukkig lukte dat.

Op elke sleutel stond een cijfer. Maar ook op elke ketting waar je heen aan vastzat stond een cijfer. Dus gingen ze bovenop die sleutels zitten wachten totdat die vrouw even iets anders ging doen.

Dat deed ze alleen niet, dus gingen ze gewoon puzzelen als ze niet langsliep.

Ze deden alle vier hun ketting los en renden weg. Er was nergens een deur in die kamer maar daar kwamen ze pas achter toen ze weer in die lange gang waren. Dus zijn ze gewoon door de muur gegaan. Echt bizar.

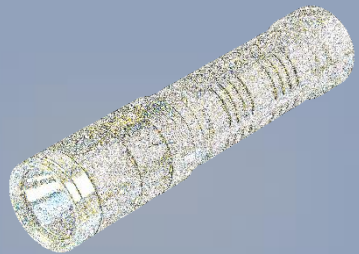
Ze renden en renden totdat ze weer die deur zagen met: Alleen voor personeel. Ze gingen er doorheen. Achter de deur was geen trap maar stond die witte vrouw weer. Ze renden weer de andere kant op en gingen weer een deur in. Voor het eerst dat ze een deur binnen gingen stond die vrouw met die witte jurk niet in de kamer. Maar dat was een kamer met allemaal spullen. Ze zagen in een lichtflits een zaklamp liggen. Ze pakten de zaklamp en keken rond. Ze zagen overal brieven liggen. Ze pakten een brief op en lazen:

‘Als jullie dit lezen dan hebben jullie nog een zware toekomst.’

Alicia en haar vriendinnen zaten te denken: wat zal diegene hiermee bedoelen? Ze gingen verder lezen en er stond alleen nog maar ‘van mevrouw De Wit.’

Meteen dachten ze aan die vrouw in de witte jurk, omdat ze mevrouw De Wit heette. Ze gingen snel op onderzoek uit. Ze gingen andere brieven lezen. Toen ze dachten dat ze alle brieven hadden gelezen zei Alicia: ‘Kijk! Er ligt iets onder die kast! ‘Het was nog een brief!!

‘Voor mevrouw De Wit’ stond er op de brief met een foto van de enge vrouw in de witte jurk.

Ze lazen de brief en er stond : 'Beste mevrouw de Wit. U moet minimaal 200 kinderen oppakken binnen twee dagen.

Als dat niet lukt en u doet dat niet, dan.....

Juryrapport

De Primark heks
Een moderne vorm van uitbuiting
in een thrillerjasje. Wie nu iets
wil kopen in de Primark moet
goed om zich heen kijken.

Alicia van Roon

Area 079

Sandro Bierhuizen,
IKC Klimboom

Thriller

Pff, eindelijk weekend. Ik ben alleen thuis dus ik kan doen wat ik wil. Sinds ik vorige maand 11 geworden ben, mag ik van mijn ouders alleen thuis blijven en dat is echt fijn! Ik ga op de bank zitten en tv kijken, maar ik moet nog een werkstuk maken. Ik loop naar boven en ga naar mijn kamer. Ik heb een paar dagen geleden heel groot Sandro op mijn deur geverfd. Zo weet iedereen dat het mijn kamer is. Ik loop mijn kamer binnen, ik start de computer en doe hem in de oplader. Gelukkig is de accu al vol. Maar ik laat hem toch in de oplader, dan kan ik lekker zonder zorgen werken. Na een tijdje valt de computer uit. Gek, hij zat toch in de oplader? Nou ja, ik ga wel tv kijken. Na een tijdje valt ook mijn tv uit. Pfff, raar. De computer was weer opgeladen, dus ik ga maar weer aan mijn werkstuk. Ik pak er ook wat lekkers bij. Hm, ik moet alleen nog een onderwerp hebben. Na wat kauwen heb ik een onderwerp gevonden; geluiden. Yes, ik kan weer verder!

Na een tijdje valt de computer alweer uit. En ik hoor een héél vreemd geluid; "Pff kk rrs". Gek, zoiets heb ik nog nooit gehoord. Maar joh, het is vast niks. Ik bedenk mij opeens dat

mijn moeder nog boodschappen nodig heeft en omdat ze vandaag geen tijd heeft vroeg ze mij om die te halen. Ik heb haar beloofd even te gaan. Dus ik ga naar het Stadshart, je weet wel, het stadscentrum van Zoetermeer. Als ik daar aankom valt me iets vreemds op; er zijn bijna geen mensen! Normaal zijn er nu wel 100 mensen. Gek denk ik. Nou ja, gewoon maar mijn boodschappen doen, het is vast lekker rustig in de winkels. Maar dan hoor ik het weer; DAT GELUID!! Geschrokken ren ik zo hard als ik kan naar huis.

Mijn moeder heeft me gezegd dat ik om 22 uur moet gaan slapen. "Ik heb wat eten voor je klaargemaakt en je mag nog een film kijken. Maar wel op tijd gaan slapen hè?" Na de film ben ik alles weer een beetje vergeten en ik ga om 22 uur zoals beloofd naar bed.

Ik word wakker in de ochtend, het geluid is nu echt héél hard! Het is zo hard dat ik het overal hoor, het lijkt wel in mijn hoofd te zitten!! Ik bel mijn twee vrienden, Quinten en Jasper, twee klasgenoten die ik altijd kan vertrouwen. Zij nemen mij altijd serieus en houden wel van een avontuur. Ik doe vaak spannende dingen met ze dus dit willen ze vast wel horen. Aan de telefoon geloven ze me niet helemaal, en ze horen het geluid ook niet over de telefoon, maar ze zeggen dat ze even langs zullen komen, want ze vinden het allemaal toch wel vreemd. Als ze aankomen is het enge geluid er niet meer! Ik vertel nog een keer alles wat er is gebeurd, en van het geluid. Ze zien aan mij dat het geen grap is, en ze

beginnen me te geloven. We besluiten om met zijn drieën uit te zoeken wat er hier aan de hand is.

Ik pak de computer en ik zoek op internet naar “vage geluiden”. Er staat niets. Ook geen letters. Oh toch wel, precies één foto. Het is een foto van SnowWorld! We krijgen kippenvel.

“Dat is hier om de hoek”, zegt Quinten geschrokken. Hij heeft gelijk. SnowWorld, de skibaan waar mensen skiën en

snowboarden, is hier aan de andere kant van de wijk. “Maar het lijkt wel of het voor ons is voorbestemd”, zei Quinten. Jasper houdt wel van een avontuur en hij stelt voor dat we om middernacht, als

iedereen slaapt, naar

SnowWorld gaan om te onderzoeken wat er aan de hand is.

We gaan allemaal naar huis en proberen te slapen. Dat lukt niet echt, en rond middernacht kruip ik uit bed en ga ik naar de afgesproken plek in het Buytenpark. Iedereen is er gelukkig. We lopen richting SnowWorld en ja hoor, daar is het geluid weer! Quinten en Jasper schrikken, want zij horen het voor het eerst.

“Wat heb ik jullie gezegd jongens!” zeg ik tegen ze. “Dat is nou het geluid!”.

En als we dichterbij komen wordt het nog harder, en harder, bij iedere stap weer harder. Als we onderaan bij SnowWorld staan zien we allemaal stralen van het gebouw af komen, die in alle richtingen naar allemaal verschillende huizen toe stralen. Ze hebben een groene kleur en ze zoemen een beetje.

Opeens zegt Jasper: “Jongens hebben jullie ook gehad dat je computer uit viel? Dat hij was opgeladen en dan opeens leeg was?”. “Ja”, zeggen we in koor.

Hij zegt: “Ik denk dat die stralen stroom van ons afnemen en opzuigen om het ergens voor te gebruiken”.

“Ja maar waarvoor? Een bron of zoiets?” vraag ik.

En op dat moment zie ik iets groots en ronds op de top van SnowWorld zitten. Ik zeg: “Kijk, dat lijkt wel die sportschool in het Stadshart die op een U.F.O. lijkt, waar al die flatgebouwen zitten. Maar dat is gek want daar komen elke dag mensen sporten!! Is dit Area 51 of zo??”. Op het moment dat ik dat zeg is er een harde knal en wordt de U.F.O. met lichtsnelheid de ruimte in gelanceerd. Alles wordt donker en we zien niks meer. Het lijkt wel of alle stroom is uitgevallen. We zien alleen elkaar een beetje en we horen dat geluid nog steeds. Maar dan zachter. We weten niet wat we moeten doen. Na een paar seconden stopt ook het geluid. En alles is weer normaal; het is stil en de groene stralen zijn weg. En de U.F.O. ook.

“Hebben we ons dit verbeeld?” zeggen we tegen elkaar. We zijn zo moe dat we maar naar huis gaan. Ieder naar zijn eigen huis en we gaan slapen.

De volgende ochtend is alles weer normaal, geen gek geluid en alles doet het weer zonder storing. We bellen elkaar ook nog even op of alles goed gaat. We hebben ook allemaal wel zin in wat lekkers. Het maakt niet echt uit wat we gaan eten, en we besluiten om naar de Burger King in het Stadshart te gaan. Een hamburger met patat of zoiets, daar hebben we wel zin in. Maar als we in het Stadshart aan komen schrikken we ons dood. De sportschool is weg.....

Juryrapport

Area 079

Een originele versie van UFO's
waarbij de architectuur van
Zoetermeer een belangrijke rol
speelt. Hele vreemde geluiden in
SnowWorld, wat is er aan de
hand?

Yourie en zijn geheimzinnige vismaat

Ray van der Goes,
de Saffier

Thriller

Yourie is 11 jaar en zit in groep acht van de basisschool te Zoetermeer. Hij woont daar met zijn vader, moeder, oudere broer en kleine zusje.

Hij houdt veel van voetbal en gamen maar wat hij echt heel graag doet is vissen.

Hij doet dat graag met iemand van zijn familie of vrienden. Maar niet altijd heeft er iemand tijd.

En dat is vandaag ook het geval: dat er niemand tijd heeft.

Dus Yourie besluit om zelf te gaan vissen na het avondeten.

Hij wil naar het Wilhelminapark, bij de Dorpsstraat om te gaan vissen.

Hij woont zelf in de wijk Rokkeveen dus hij gaat er met de fiets heen.

En hij moet van zijn moeder voor het donker thuis zijn.

Als Yourie in het park is aangekomen, zet hij zijn fiets neer en zoekt een goed plekje.

Dat vindt hij recht tegenover het oorlogsmonument. Dat monument vindt hij erg mooi en er worden ieder jaar op

dodenherdenking heel veel oorlogshelden en slachtoffers herdacht.

Yourie zit met zijn karperhengel met daaraan een broodkorst te vissen, maar er gebeurt al even niks!

Opeens staat er een jongen naast hem. Yourie schrikt er heel erg van want hij hoorde niemand aankomen.

De jongen vraagt of Yourie al wat gevangen heeft.

‘Ik heb helaas nog helemaal niks gevangen’, zegt Yourie.

De jongen zegt: ‘Ik heet trouwens Jan en jij?’

‘Ik heet Yourie,’ zegt hij en hij lacht.

Jan zegt tegen Yourie: ‘Je moet eens mais met een dobber proberen.’

‘Dat doe ik,’ zegt Yourie.

Hij wisselt zijn spullen op zijn hengel en gooit opnieuw in.

Het wordt al schemerig en Yourie moet bijna naar huis.

Ineens heeft hij beet. Een flinke karper! Hij

roept blij: ‘Goede tip Jan!’ Maar dan ziet

hij dat Jan er niet meer is.

Er komt een hele oude man

aangelopen die vraagt:

‘Zal ik even je schepnet erbij

pakken?’ ‘Graag,’ antwoordt

Yourie. De man helpt Yourie en de

gevangen vis wordt natuurlijk netjes terug gezet.

Yourie bedankt de oude man en ruimt

snel al zijn visspullen op en fietst naar huis.

Thuis vertelt Yourie het hele verhaal aan zijn ouders.

Zijn vader zegt; 'Jammer dat Jan ineens weg was, anders konden jullie vaker samen vissen.'

Yourie vond dat zijn vader daar gelijk in had.

Een paar dagen later gaat Yourie maar weer eens vissen en deze keer ook helaas weer alleen.

Hij gaat weer op hetzelfde plekje zitten als de vorige keer.

Achter hem op een houten bankje zat de oude meneer die hem een paar dagen geleden had geholpen met het schepnet aangeven toen hij de karper gevangen had.

Hij kwam Yourie even gedag zeggen.

'Zo, ' zei de man 'en waar vissen we vandaag op?' 'Op karper', zegt Yourie, ' met mais. Dat was een tip van Jan, een jongen die vorige keer ook in het park was.'

De man zei: 'Dat is toevallig. Vroeger viste ik hier ook altijd met mijn zoon op karper met mais, dat vond hij het beste visaas. Hij heette ook Jan.'

'Dat is toevallig,' zei Yourie, 'misschien ligt het aan de naam' en hij lachte naar de oude man.

De man keek heel verdrietig met tranen in zijn ogen naar het oorlogsmonument en wandelde weer verder.

Yourie moest al weer bijna naar huis en haalde zijn hengel in, maar alles zat vast aan de waterplanten. Hij probeerde het los te krijgen maar dat lukte hem niet.

Hij boog naar voren om harder te kunnen trekken en viel in het water met kleren aan. Dat was heel zwaar en Yourie had het erg moeilijk om boven te blijven.

En toen ineens stond Jan aan de kant en riep.... 'Geef me je hand Yourie!'

Yourie stak zijn hand uit en Jan trok hem op de kant, maar de hand van Jan was zo koud en daar schrok Yourie heel erg van. En ineens veranderde Jan in een geest!

Yourie was zo erg geschrokken van dit alles dat hij op zijn fiets sprong en snel wegreed.

Hij vergat zelfs zijn hengels.

Aan het eind van het park schrok Yourie van een wandelaar en hij viel van zijn fiets. Het was de oude man uit het park.

Hij zei tegen Yourie: 'Wees niet bang. Degene die jou geholpen heeft is mijn in de oorlog overleden zoon Jan.'

Yourie begon te huilen en keek met hele grote ogen naar de oude man. Dit was toch wel zo eng!

De oude man zei : 'Hou dit geheim, hij doet niemand kwaad, ook jou niet als je dit maar nooit doorvertelt.'

Yourie fietste als een gek naar huis.

Zijn ouders vroegen wat er gebeurd was en Yourie vertelde dat hij uitgedegen was in het park en zo in het water was gevallen. Hij ging snel douchen en heeft nooit meer over die avond gesproken!!!

Juryrapport

Yourie en zijn geheimzinnige
vismaat

Een mooi, mysterieus maar ook
ontroerend verhaal waar goed over
is nagedacht. Een oude meneer,
de Tweede Wereldoorlog, uit dit
verhaal spreekt historisch besef.

**EERVOLLE
VERMELDING**

• Ray van der Goes •

28

De Toekomst

Bradley Baas,
Speleuvaert

Thriller

Het is zaterdag 21 september 2019. Youri zit op de bank naar de tv te staren. Op de tv is niks meer te zien. Hij gaat naar boven op zijn bed even lezen in zijn leesmap. Uiteindelijk heeft hij de leesmap uit en gaat hij een nieuwe op zolder halen. Als hij op zolder is en een nieuwe gaat uitkiezen hoort hij iets, het is de wasmachine.

Hij gaat kijken en vindt een rare steen. Een steen uit de oertijd. Als hij naar de wasmachine kijkt gebeurt er iets raars.

Er komt een cirkel voor de wasmachine. Hij wordt ineens meegezogen net zoals de rest van de spullen. Maar in de cirkel gaan de spullen weg en krijgt hij een dierenhuid over zich heen en zijn eigen kleren worden verscheurd.

Hij merkt later dat hij in een portaal zit en toen was hij al in de oertijd. Hij floepte uit de wasmachine en zag iemand langslopen. Het was een oermens [5019 v.C.].

Youri vroeg waar hij was maar verstond niks. De oermens zei namelijk 'grom bom grom bom'.

Youri zag dat hij in de Steenstad [Stadshart in de oertijd] was.

Er was een Grasnox [Xenos], Stena [Hema], de Grom Bazar [Big Bazar] en de Stunking Donuts [Dunkin donuts]. Toen hij in de Stena liep zag hij alleen maar dierenhuiden. Voor kinderen een kalfjeshuid en voor ouders een pantervacht.

Toen hij weer naar buiten liep ging hij op weg naar de Spelevaert maar toen hij daar aankwam was er geen Spelevaert maar de Grommevaert.

De leraren zagen er hetzelfde uit als in 2019 maar dan met chique dierenkleding aan en de kinderen liepen met hun stenen boeken naar huis. Hij ging met ze mee, maar onderweg kwam de wasmachine terug en kwam hij in het portaal van de toekomst terecht en droeg hij toekomstkleren.

Nu zag hij het Techhart [Stadshart 4019] en de X-Techs [Xenos], Telema [Hema], Screen Bazar [Big Bazar] en Teching Tonuts [Dunkin donuts]. In de Telema liggen alleen maar

kleren en telefoons. In de Screen Bazar liggen alleen maar televisies.

Hij ging terug naar de Spelevaert. Maar de Spelevaert heette de Robovaert.

Er waren
alleen
maar
robots
die leken
op
normale
juffen en
meesters. De kinderen

liepen met tablets de deur uit. Hij liep
weer mee maar de wasmachine had hem weer te pakken.
Hij kreeg weer kleren van de oertijd aan en hij kwam weer
terug in de oertijd maar dit keer bleef de wasmachine staan.

En precies toen kwam er iemand aan die naar de
wasmachine keek en werd weg geflitst. Hij had geen idee
waarheen, maar na vijf seconden kwam er een hele groep
kijken en die was in een keer weg.

Youri ging maar weer richting Steenstad. Er was niemand. Hij
liep weer terug naar de wasmachine en werd weg geflitst.

Uiteindelijk was hij weer op zijn eigen zolder en hij liep naar
beneden en hij zei tegen zijn moeder dat hij naar het
Stadshart ging. Daar zag hij dat het Stadshart weer normaal

was en de school ook. Hij liep naar huis en zag de oermensen de huizen slopen, mensen in touwen meenemen naar een kampvuurtje en huizen stonden in de fik. Hij werd ook meegenomen maar kon net uit het touw ontsnappen, want hij had een schaar meegenomen van school.

Intussen werden er kampen gemaakt en hij werd weer meegenomen maar dit keer werd hij door de wasmachine gered. Maar hij ging naar de toekomst en daar was geen Stadshart, er waren geen huizen en geen school.

Er was niemand: zelfs geen hond die hem kwam aanvallen. Er was blijkbaar nog één iemand en die was van de toekomst.

Hij zei: 'Als je nu niet alles goed maakt is er ook geen toekomst voor het leven'. Hij ging weer terug naar de wasmachine en terug naar deze tijd.

Voor hij het wist was de oertijd terug. Toen hij het dacht werd hij vastgebonden en boven het vuur gelegd en dit keer had hij niks of niemand om hem te helpen, maar de holbewoners lieten hem uiteindelijk gaan, omdat ze zichzelf al hadden volgegeten.

Juryrapport

De toekomst
Een onverwachte en spannende
manier van tijdreizen. Met een
originele beschrijving van bekende
plekken in Zoetermeer. Meesters
en juffen in dierenhuiden, het
moet niet gekker worden.

Bradley Baas

**EERVOLLE
VERMELDING**

Thrillerschrijvers top vijf van 2019

1. **Marli Koen, Saffier**
The Devil
2. **Alicia van Roon, Prinses Margrietschool**
De Primark heks
3. **Sandro Bierhuizen, IKC Klimboom**
Area 079
4. **Ray van der Goes, Saffier**
Yourie en zijn geheimzinnige vismaat
5. **Bradley Baas, Spelevaert**
De Toekomst

Longlist

In deze bundel is de top vijf van alle spannende verhalen opgenomen. Natuurlijk heeft de jury nog meer toppers gelezen die deze bundel *nét* niet hebben gehaald (in willekeurige volgorde) :

- **Alicia van Roon**, Prinses Margrietschool
- **Bradley Baas**, Spelevaert
- **Esmé Tuur**, Prinses Margrietschool
- **Haley de Wilde**, Prinses Margrietschool
- **Marli Koen**, Saffier
- **Ray van der Goes**, Saffier
- **Sandro Bierhuizen**, IKC Klimboom
- **Sanne Scheepe**, Saffier
- **Sienna Heemskerk**, Prinses Margrietschool
- **Stef van der Heijden**, IKC Klimbboom

En natuurlijk ook weer dank aan ALLE kinderen die verhalen hebben geschreven die niet genoemd zijn.

Blijf schrijven!

Colofon

Uitgave: Nederlands Thrillerfestival Zoetermeer

Voorzitter: Ria Oosterop

Jury: -Annemieke van Doorn
-Monica Hallegraeff
-Jan Brouwer
-Esther Holstege
*en enkele vierdeklassers van het
Erasmus College:*
-Tamara Oudijk
-Quincy Bos

Fotografie: Stach Redeker

Vormgeving: Tekst & Thema Zoetermeer

Drukrealisatie: Tekst & Thema Zoetermeer

Oplage: 750

JUST | Notarissen

SCHOLTE VERHUIS GROEP
EUROMOVERS
EUROPEAN MOVER PARTNERSHIP

Rabobank

Spetters

Fonds 1818

DE DIERENBOETIEK.NL

